

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA B. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 42390/07)

Hotărâre

Strasbourg

10 ianuarie 2012

Definitivă

10/04/2012

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza B. împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judcători*,

și Marialena Tsirli, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 6 decembrie 2011,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 42390/07, îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, doamna B. („reclamanta”), a sesizat Curtea la 16 noiembrie 2006, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale („convenția”). Președintele camerei a decis din oficiu nedivulgarea identității reclamantei (art. 47 § 3 din regulament).

2. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. În urma abținerii domnului Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România (art. 28 din Regulamentul Curții), președintele camerei l-a desemnat pe domnul Mihai Poalelungi în calitate de judecător *ad-hoc* (art. 26 § 4 din convenție și art. 29 § 1 din regulament).

4. Reclamanta pretinde în special că ancheta penală care s-a desfășurat ca urmare a plângerii sale penale pentru viol nu a fost efectivă.

5. La 7 iulie 2009, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 1 din convenție, s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamanta, născută în 1958, locuiește în Buhuși.

A. Starea de sănătate a reclamantei

7. Prin decizia administrativă din 13 februarie 1996, Direcția de Muncă și Protecție Socială din Bacău a constatat că reclamanta se afla în incapacitate de muncă și i-a acordat o pensie de invaliditate. Aceasta fusese diagnosticată cu boala Basedow-Graves (care cauzează o hipertiroidie), precum și o insuficiență hipofizară, tiroidectomie subtotală, tetanie manifestă și ulcer duodenal.

8. Ulterior, reclamanta a fost internată de mai multe ori, cu un diagnostic de „schizofrenie paranoidă”, inclusiv în perioadele 14 septembrie-13 octombrie 2000, 1-15 mai 2002, 21 ianuarie-17 februarie 2003, 2-14 iunie 2004 și 8-22 octombrie 2007.

9. Biletele de externare eliberate de spital menționau că reclamanta era aflată în evidența psihiatrică a Spitalului Buhuși și a Secției de Psihiatrie a Spitalului Județean Bacău.

10. La fiecare externare, reclamantei i s-a recomandat să continue tratamentul, să evite traumatismele psihice și să aibă un climat familial psihoprotectiv.

11. De mai multe ori, printre care la data de 21 iulie și 26 octombrie 2006, reclamanta a fost internată la cererea poliției și adusă de o mașină de poliție.

12. La 8 august 2006, aceasta a ieșit din spital, cu recomandarea de evita traumatismele psihologice.

13. La 26 octombrie 2006, reclamanta a fost internată, din nou, pentru două săptămâni.

14. Aceasta a fost internată de nenumărate ori ulterior, astfel cum reiese din scrisoarea Spitalului Buhuși, din data de 26 august 2009, a cărei copie a fost prezentată de Guvern. Rezultă din această scrisoare că, doar în cursul anului 2008, reclamanta a fost internată de patru ori și că, în total, a petrecut cinci luni internată în Secția de Psihiatrie Cronici.

B. Neînceperea urmăririi penale pronunțată în urma plângerii penale pentru tentativă de viol

15. La 25 august 2006, reclamanta a sesizat verbal poliția din comuna sa cu o plângere împotriva lui D. pentru viol, explicând că, în seara de 24 august 2006, în jurul orelor 21.45, acesta a obligat-o să aibă relații sexuale cu el. Ofițerul de poliție care a primit plângerea sa a întocmit un proces-verbal de primire a unei plângeri verbale, în care a precizat că reclamanta s-a plâns că a fost violată și că aceasta refuza să semneze procesul-verbal în cauză. Reclamanta pretinde că, la acea vreme, i-a arătat polițistului niște mușcături pe față. Procesul-verbal nu conține nicio precizare în această privință și nici alte detalii referitoare la faptele denunțate de reclamantă.

16. În aceeași zi, a fost efectuată o cercetare la fața locului la domiciliul reclamantei. Au fost realizate planșe fotografice și au fost prelevate două obiecte: un cearșaf de pat care avea o pată, vizibilă chiar și în fotografia cearșafului, și o șapcă.

17. În aceeași zi, reclamanta a fost adusă la Secția Urgențe a Spitalului Județean Bacău pentru a fi examinată de un ginecolog, în vederea prelevării de secreții vaginale, solicitate de poliție. Odată ajunsă, reclamanta a refuzat această prelevare, afirmând că a fost victima unei tentative de viol și nu a unui act consumat. În urma acestui refuz, a fost condusă imediat la secția de psihiatrie a aceluiași spital, internarea sa fiind solicitată de poliție.

18. Prin scrisoarea din data de 25 august 2006, poliția comunei în care locuia reclamanta a solicitat internarea acesteia în Secția de Psihiatrie a Spitalului Județean Bacău după cum urmează:

„Vă rugăm să o internați pe [B.], domiciliată în [...], care prezintă un diagnostic de schizofrenie. Reprezintă un pericol pentru vecini, are obiceiul de a face focul în curte, intră în clădirile oficiale ale comunei având un comportament violent și se pare că a fost și victima unui viol în noaptea de 24/25 august 2006.”

19. La 25 și 29 august 2006, D., suspectul numit de reclamantă, un agricultor în vârstă de treizeci de ani, a fost audiat de poliție. În depoziția sa din 29 august 2006, acesta a recunoscut că, în seara de 24 august 2006, în jurul orelor 22, a intrat în curtea casei reclamantei, fără să își anunțe prezența, apoi a forțat ușa încuiată a casei și a intrat cu scopul de a avea un raport sexual. Aceasta a început să urle, fiind într-o stare de agitație, conform lui D., „din cauza bolii de care suferea”. D. a adăugat că insistase să aibă un raport sexual cu reclamanta, dar că nu reușise, deoarece era în stare de ebrietate și că strigătele acesteia ar fi putut fi auzite; așadar se temea să nu fie surprins de vecini.

20. Conform declarației unei vecine a reclamantei, audiate de poliție la 28 august 2006, aceasta auzise țipetele reclamantei în seara de 24 august 2006, dar nu le luase în serios, știind că aceasta suferea de o boală mintală.

Din dosarul de anchetă prezentat de Guvern reiese că reclamanta nu a fost audiată niciodată cu privire la plângerea sa și că niciun reprezentant al acesteia nu a participat la procedura în cauză.

21. Același ofițer de poliție care a întocmit procesul-verbal din 25 august 2006 a sesizat Parchetul în data de 30 septembrie 2006, propunând neînceperea urmăririi penale. În raportul său, acesta preciza că, în dimineața zilei de 25 august 2006, a primit un telefon de la o vecină a reclamantei, care auzise țipetele acesteia în timpul nopții. Polițistul a luat act de faptul că s-a deplasat la domiciliul reclamantei, unde a găsit-o „speriată” („am găsit-o pe numita [B.] speriată”), și a înregistrat plângerea penală pentru viol a acesteia, formulată verbal. Apoi, a dispus transportarea acesteia la Secția Obstetrică Ginecologie a Spitalului Județean Bacău, în vederea unei prelevări. Odată ajunsă acolo, aceasta a refuzat prelevarea, pe motiv că violul nu fusese consumat. În continuare, raportul preciza că, din cauza antecedentelor de internare

psihiatrică ale reclamantei, s-a decis internarea imediată a acesteia (*Aflată în evidența rețelei de psihiatrie Bacău și Iași-Socola cu mai multe internări cu diagnosticul de SCHIZOFRENIE PARANOIDĂ s-a luat măsura internării în secția de psihiatrie a Spitalului Județean de Urgență Bacău.*).

22. Dosarul anchetei deschis la Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău nu conține nicio altă precizare în afară de cea referitoare la prelevarea cearșafului de pat de la domiciliul reclamantei, de către poliție, la 25 august 2006.

23. La 23 octombrie 2006, o rezoluție de neîncepere a urmăririi penale a fost pronunțată de un procuror de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău.

24. Decizia procurorului menționa că reclamanta „fusesse transportată la Spitalul Județean de Urgență Bacău, unde refuzase să fie examinată de medici”.

În continuare, procurorul a luat act de faptul că reclamanta fusese internată de mai multe ori la Secția de Psihiatrie a Spitalului Județean Bacău și că prima internare data din 25 august 2006 și durase până la 13 septembrie 2006.

25. Rezoluția sublinia, în continuare, că procurorul l-a audiat pe D., care a declarat că recunoștea că a mers la domiciliul reclamantei în seara de 24 august 2006, dar că s-a hotărât să plece, având în vedere că aceasta era agitată. Rezoluția menționată anterior preciza, în privința acestuia, că „fiind beat, și-a pierdut șapca”, fără nicio altă precizare privind desfășurarea faptelor.

26. Fără să facă referire la alte probe, procurorul a concluzionat că nu existau indicii că a fost săvârșit un viol. Rezoluția nu preciza nimic în ceea ce privește semnele de violență pe care reclamanta pretindea că le avea în ziua în care a anunțat agresarea sa.

27. La 25 octombrie 2006, reclamanta a fost internată din nou.

28. În contestația nedeclarată a reclamantei împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale din 23 octombrie 2006, aceasta a susținut că refuzase să fie examinată de un ginecolog deoarece denunțase o tentativă de viol și nu un act consumat. În această privință, reclamanta sublinia că procurorul nu analizase în niciun fel existența unei tentative de viol. În plus, aceasta se plângea de faptul că nu fusese audiată de anchetatori în privința plângerii sale penale înainte de a fi pronunțată rezoluția de neîncepere a urmăririi penale și că această rezoluție nu conținea nicio precizare privind urmele de violență pe care aceasta le prezentase. În contestația sa, reclamanta preciza că a fost obligată de mai multe ori să întrețină raporturi sexuale, de către același acuzat, înainte de tentativa din 24 august 2006, dar că ezitase să îl denunțe deoarece fiecare plângere sau reclamație pe care o făcea determina internarea sa psihiatrică. În această contestație scrisă de mână, reclamanta descria și desfășurarea faptelor din seara de 25 august 2006. Menționa că acuzatul reușise să o împingă spre cameră și să o trântască pe pat, moment în care a început să țipe și acuzatul a mușcat-o, a împins-o și a amenințat-o.

29. Ulterior contestației reclamantei, rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 23 octombrie 2006 a fost confirmată la 23 iulie 2007. Dosarul de anchetă prezentat de Guvern nu face referire la niciun alt act de anchetă.

30. Într-o scrisoare din data de 27 octombrie 2009, Parchetul a informat agentul guvernamental că se afla în imposibilitatea de a furniza atestarea comunicării trimise reclamantei cu privire la decizia din 23 iulie 2007, deoarece, din cauza unei greșite manipulări a corespondenței, nu a fost înregistrată în evidențele de expediere a corespondenței.

31. Guvernul susține că, între timp, la 10 martie 2008, avocata L.A. a solicitat și obținut accesul la dosarul anchetei în numele reclamantei. În această privință, Guvernul prezintă copia unei procuri nesemnate de reclamantă, dată pentru „analizarea dosarului” și o cerere de consultare a dosarului, formulată de avocata L.A. Nu există niciun indiciu că această procură a fost făcută de reclamantă în scopul reprezentării sale în procedură.

II. Dreptul și practica interne relevante

32. Dispozițiile legislative relevante în materie de plângere prealabilă și căi de atac împotriva actelor parchetului sunt descrise în hotărârea *Macovei și alții împotriva României* (nr. 5048/02, pct. 34-35, 21 iunie 2007) și *Iorga și alții împotriva României* (nr. 26246/05, pct. 39-40, 25 ianuarie 2011).

33. Art. 197 C. pen., astfel cum era formulat la momentul faptelor, se citește după cum urmează:

„Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani (...)”

34. Conform Codului penal adnotat (publicat de G. Bodoroncea, I. Kuglay, L. Lefterache, I. Matei, I. Nedelcu și F. Vasile, editura C.H. Beck, București 2007, p. 687) Curtea de Apel Craiova, în decizia nr. 95/2005, a hotărât că raportul sexual reprezintă o modalitate de a obține satisfacția sexuală prin sex, chiar dacă nu se acționează asupra sexului victimei. Această acțiune realizată prin constrângere sau profitând de imposibilitatea victimei de a se apăra sau de a-și exprima voința, constituie elementul material al infracțiunii de viol. Conform aceleiași lucrări (p. 686), Curtea de Apel București, în decizia nr. 3/1995, a hotărât că, în măsura în care învinuitul a încercat să aibă raporturi sexuale cu o fetiță de șase ani, constrângerea acesteia era implicită, ținând seama de faptul că, la vârsta ei, victima nu era în măsură să se apere sau să își exprime voința, neînțelegând ce i se întâmpla.

35. Conform lucrării menționate anterior, imobilizarea mâinilor victimei și împingerea spre un loc propice constituie o tentativă de viol (decizia nr. 1545/1982 a Tribunalului Suprem).

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din convenție

36. Fără să invoce nicio dispoziție a convenției, reclamanta se plânge că a fost, de mai multe ori, în perioada 2004-2006, victimă a violului și a unor tentative de viol, fără ca autoritățile să ia măsuri de protecție în privința sa și fără urmărirea penală a persoanelor răspunzătoare.

37. Doar plângerile reclamantei în ceea ce privește incidentul din 24 august 2006 vor face obiectul examinării Curții în prezenta cauză.

38. Curtea apreciază că problemele ridicate de reclamantă trebuie să fie examinate din perspectiva aspectului procedural al art. 3 din convenție, care consacră obligația autorităților competente de a desfășura o anchetă efectivă în cazul atingerii aduse integrității fizice sau mintale a reclamantilor [a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. împotriva Regatului Unit*, 23 septembrie 1998, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-VI, p. 2699, pct. 22; *Z și alții împotriva Regatului Unit* (MC), nr. 29392/95, pct. 73-75, CEDO 2001-V; *E. și alții împotriva Regatului Unit*, nr. 33218/96, 26 noiembrie 2002, și *Kontrová împotriva Slovaciei*, nr. 7510/04, pct. 49 și următoarele, 31 mai 2007].

Pe de altă parte, Curtea ia act de faptul că reclamanta nu critică dispozițiile legislative care sancționează violul, ci se plânge de absența unei anchete efective care să permită identificarea și pedepsirea persoanei răspunzătoare pentru viol. Prin urmare, Curtea nu consideră necesar să examineze problemele și din perspectiva art. 8 din convenție (*a contrario*, *M.C. împotriva Bulgariei*, nr. 39272/98, pct. 153, CEDO 2003-XII).

39. Art. 3 din convenție se citește după cum urmează:

Art. 3

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

40. Guvernul invocă neepuizarea căilor de atac interne. În această privință, Guvernul subliniază că reclamanta nu a contestat în instanță, în temeiul art. 278¹ C. proc. pen., rezoluția de neîncepere a urmăririi penale pronunțată de Parchet la 23 octombrie 2006 și confirmată la 23 iulie 2007.

De asemenea, acesta susține că reclamanta a sesizat Curtea la 16 noiembrie 2006, adică înainte să ofere autorităților interne ocazia de a preveni sau repara încălcările pretinse.

În cele din urmă, conform Guvernului, avocata L.A., care a obținut în numele reclamantei accesul la dosarul anchetei în cauză, ar fi putut contesta în instanță rezoluția de neîncepere a urmăririi penale confirmată la 23 iulie 2007.

41. Curtea reamintește că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, art. 35 § 1 din convenție le impune reclamantilor epuizarea căilor de atac disponibile în mod normal și suficiente în ordinea juridică internă pentru a le permite obținerea unei reparații pentru încălcările pretinse. Totuși, aceasta subliniază că trebuie să aplice respectiva normă ținând seama în mod corespunzător de context, cu o anumită flexibilitate și fără un formalism excesiv. Acest lucru înseamnă în special că Curtea trebuie să analizeze în mod realist nu doar acțiunile prevăzute în teorie în sistemul juridic al părții contractante implicate, ci și situația personală a reclamantului [*Selmouni împotriva Franței* (MC), nr. 25803/94, pct. 77, CEDO 1999-V, *mutatis mutandis*, *Storck împotriva Germaniei*, (dec.) nr. 61603/00, 26 octombrie 2004, și *Rupa împotriva României* (nr.2), nr. 37971/02, pct. 36, 19 iulie 2011].

42. În speță, Curtea constată că reclamanta suferea, atât la momentul faptelor, cât și în prezent, de o afecțiune fizică gravă, fiind considerată drept o persoană invalidă începând din 1996, și făcând obiectul a numeroase internări psihiatrice.

În această privință, Curtea ia act de faptul că nicio măsură de protecție specială, în special prin desemnarea unui curator, nu a fost luată în privința reclamantei și că serviciile sociale nu par să fi fost avertizate cu privire la situația deosebit de precară a reclamantei.

43. În plus, Curtea observă că decizia din 23 iulie 2007, care a confirmat rezoluția de neîncepere a urmăririi penale pronunțată de procuror la 23 octombrie 2006, nu a fost comunicată conform legii, astfel cum admite Guvernul.

De asemenea, reclamanta a fost internată în ziua următoare plângerii sale penale, precum și în zilele care au urmat comunicării rezoluției de neîncepere a urmăririi penale din 23 octombrie 2006. Mai mult, aceasta a fost internată de nenumărate ori ulterior, astfel cum reiese din scrisoarea Spitalului Buhuși din data de 26 august 2009, a cărei copie a fost prezentată de Guvern. Rezultă din această scrisoare că, doar în cursul anului 2008, reclamanta a fost internată de patru ori și că, în total, a petrecut cinci luni internată în Secția de Psihiatrie Cronici.

44. Prin urmare, Curtea concluzionează că, având în vedere starea în care se afla reclamanta, aceasta nu a avut nicio posibilitate efectivă de a utiliza calea de atac invocată de Guvern.

45. În ceea ce privește pretinsa posibilitate pe care ar fi avut-o reclamanta, prin intermediul avocatei sale L.A., de a contesta rezoluția de neîncepere a urmăririi penale, Curtea constată că procura furnizată de Guvern, care nu a fost semnată de reclamantă, era făcută doar în scopul

analizării dosarului. Prin urmare, nu s-a stabilit că L.A. acționa în numele reclamantei, în calitate de avocat al acesteia, în scopul procedurii penale în cauză.

46. În lumina considerentelor precedente și fără să conteste totuși principiul efectivității acțiunii introdus de art. 278¹ C. proc. pen., Curtea consideră că, în circumstanțele speței, această acțiune nu poate fi considerată adecvată pentru obținerea unei reparații a încălcărilor pretinse. Prin urmare, nu poate fi reținută excepția Guvernului.

47. Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din convenție. De altfel, Curtea subliniază că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

48. Reclamanta susține că toate plângerile sale penale au fost urmate de internări psihiatrice pretins abuzive. În special în ceea ce privește tentativa de viol a cărei victimă pretinde că a fost la 24 august 2006, reclamanta se plânge că Parchetul nu a audiat-o în calitate de victimă și că a explicat totul prin boala sa psihică, în loc să procedeze la cercetarea probelor referitoare la infracțiunea pe care aceasta o denunța. În această privință, ea susține că semnele vizibile de violență de pe fața sa nu au fost luate în seamă.

49. Guvernul subliniază că ancheta penală, în cazul pretinsului viol al reclamantei, a început imediat, a fost desfășurată efectiv, corespunzător și într-un termen rezonabil și că reclamanta este cea care a împiedicat-o, refuzând să se supună examenului ginecologic solicitat de poliție.

De asemenea, Guvernul apreciază că, în cazul reclamantei, au fost îndeplinite obligațiile pozitive care decurg din art. 3 din convenție.

50. Curtea reamintește că, atunci când o persoană formulează o plângere întemeiată de atingere adusă integrității sale fizice sau mintale, autoritățile trebuie să deschidă prompt o anchetă care să permită identificarea și pedepsirea persoanelor răspunzătoare. O astfel de obligație nu se poate limita doar la cazurile de rele tratamente aplicate de agenții statului (a se vedea *M.C.*, citată anterior, pct. 151). În cazul persoanelor vulnerabile, printre care se numără copiii și persoanele cu handicap, autoritățile trebuie să dea dovadă de o atenție deosebită și să le asigure victimelor o protecție sporită, având în vedere că, adesea, capacitatea sau dorința lor de a se plânge sunt diminuate [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Bati și alții împotriva Turciei*, nr. 33097/96 și 57834/00, pct. 133, CEDO 2004-IV (extrase); *M.C.*, citată anterior, pct. 150 și *Jasinskis împotriva Letoniei*, nr. 45744/08, pct. 59 și următoarele, 21 decembrie 2010].

51. Bineînțeles, nu este vorba despre o obligație de rezultat, ci despre o obligație de mijloace. Autoritățile trebuie să fi luat toate măsurile rezonabile de care dispuneau pentru a obține probele privind faptele în cauză, inclusiv declarația victimei, depoziții ale martorilor, expertizele și certificatele medicale care să ofere un raport complet și precis privind rănilor și o analiză obiectivă a constatărilor medicale. Orice deficiență a anchetei care diminuează capacitatea acesteia de a stabili persoanele răspunzătoare riscă să nu îndeplinească cerințele art. 3 din convenție [*Bati și alții*, citată anterior, pct. 134, CEDO 2004-IV (extrase), și *Šečić împotriva Croației*, nr. 40116/02, pct. 54, 31 mai 2007].

52. În plus, pentru ca o anchetă să poată fi considerată efectivă, este necesar să fie desfășurată cu o celeritate și o diligență rezonabile. Un răspuns rapid din partea autorităților este esențial pentru a menține încrederea publicului în respectarea principiului legalității și pentru a evita orice aparență de complicitate sau toleranță față de actele ilegale (*Membrii (97) Congregației Martorilor lui Iehova din Gldani împotriva Georgiei*, nr. 71156/01, pct. 97, 3 mai 2007).

53. Curtea ia act de faptul că, în prezenta cauză, o anchetă a fost inițiată imediat în urma unei plângeri depuse de reclamantă la 25 august 2006. Urmează să fie stabilit caracterul „efectiv” al acesteia.

54. Aceasta subliniază că, în speță, ancheta a debutat în mod corespunzător cu administrarea mai multor acte de anchetă de către poliție, precum cercetarea și prelevările la fața locului, cu efectuarea de fotografii judiciare. Curtea este conștientă, de asemenea, de faptul că reclamanta a refuzat un examen ginecologic care i-a fost propus de poliție.

55. Totuși, Curtea ia act de faptul că, deși reclamanta a justificat acest refuz precizând că fusese victima unei tentative de viol și nu a unui viol, Parchetul nu a luat nicio măsură în ceea ce privește aceste afirmații. Într-adevăr, acesta nu a dispus nicio altă expertiză și se pare că niciun medic nu a examinat clinic reclamanta, în special pentru a identifica eventualele urme externe de violență. Pe de altă parte, reclamanta nu a fost audiată niciodată de poliție sau de procuror în ceea ce privește plângerea sa penală.

56. În plus, Curtea remarcă faptul că, imediat după refuzul de a fi examinată de un ginecolog, reclamanta a fost adusă la spital și internată la secția de psihiatrie. De asemenea, în rezoluția de neîncepere a urmăririi penale pronunțată la 23 octombrie 2006, Parchetul nu a făcut nicio referire la relatarea reclamantei privind faptele denunțate, ci doar la starea psihică a acesteia. Prin urmare, se pare că starea de sănătate mintală a reclamantei a scăzut considerabil credibilitatea acuzațiilor sale, în detrimentul obținerii probelor materiale.

57. Ținând seama de patologia psihiatrică de care suferea reclamanta și care făcea necesară o diligență specială din partea procurorului, precum și o protecție socială corespunzătoare, Curtea consideră că ancheta desfășurată în ceea ce privește acuzațiile de viol nu a îndeplinit cerințele art. 3 din convenție.

58. În consecință, Curtea constată că, în speță, nu au fost respectate obligațiile pozitive pe care le avea statul pârât în temeiul aspectului procedural al art. 3 din convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din convenție

59. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

60. Reclamanta solicită 200 000 000 lei românești cu titlu de prejudiciu moral suferit.

61. Guvernul consideră aceste pretenții exagerate și face trimitere la hotărârea *M.C.*, citată anterior, în care Curtea a decis să acorde reclamantei suma de 8 000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral.

62. Curtea consideră că, în mod cert, reclamanta a suferit un traumatism psihologic legat cel puțin parțial de neregulile constatate în demersul autorităților competente (a se vedea, *mutatis mutandis*, *M.C.*, citată anterior, pct. 194). Pronunțându-se în echitate, aceasta acordă persoanei în cauză suma de 10 000 EUR.

B. Cheltuieli de judecată

63. Reclamanta nu a prezentat și nu a susținut nicio cerere de rambursare a cheltuielilor de judecată.

C. Dobânzi moratorii

64. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 3 din convenție sub aspect procedural;
3. *Hotărăște*
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu articolul 44 § 2 din convenție, suma de 10 000 EUR (zece mii de euro), care va fi convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;
 - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 10 ianuarie 2012, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Marialena Tsirli
Grefier adjunt

Josep Casadevall
Președinte